

[Alfred Jensen.]

reform. For os står det sådan, at det vigtigste ved en skattereform dog må være en ændring af skattebyrden de forskellige befolkningsgrupper imellem.

Den megen tale om, at skattelettelse på de store indkomster eller, som man nu taler om, mellemindkomsterne skulle føre til mere investering, mere arbejde o. s. v., lægger jeg ikke megen vægt på. Vi har alt for mange eksempler på, at de skattemæssige begunstigelser, erhvervslivet har fået, ikke udnyttes til fremme af produktivitet og beskæftigelse, men meget ofte går til det, man vel har lov til at kalde fejlinvesteringer. Jeg har gennem tiderne nævnt adskillige eksempler på, hvordan man i stedet for at anskaffe maskiner og redskaber ofrede pengene på indretning af kontorer og indkøb af kostbare møbler. Jeg har også påvist, at der efter min opfattelse er investeret i tankstationer i et overtal af, man kan næsten sige den anden verden, og derfor tillægger jeg ikke de argumenter, der føres frem i den henseende, stor betydning. Det afgørende må dog være, om man når frem til at lette skattebyrden på almindelige arbejdsindtægter. Jeg bruger med vilje dette ord, for man taler om mellemindkomster, men for mig står det da sådan, at de mellemindkomster, der trænger til at få skattelettelse, er dem, som lønarbejderne, tjenestemændene og funktionærerne med de lave lønninger oppebærer. En lettelse for sådanne indtægter må vel være hovedformålet med en reform af indkomstskatteloven. Jeg ser imidlertid ikke, at man når frem til det gennem den skitsemæssige ordning, der her foreligger. Man kan vel, når vi nu taler om en skattereform, sige, at det er ikke guld, alt det, der glimrer. Her giver man faktisk skattelettelse til personer, som vel nok kan ønske en skattelettelse, og som vi heller ikke har noget imod at give en lettelse, men som egentlig ikke trænger så hårdt dertil som folk med de små indkomster.

Andre har været inde på spørgsmålet om de skattelettelser, man vil give for indkomster over 20 000 kr. Jeg vil i denne forbindelse bemærke, at når man vil skaffe dækning for den indtægtsnedgang, der sker, hvis man nedskærer boligstøtten — for det må vel være meningen med at forlange

statslånene bragt ned til 100 mill. kr. årlig og kræve, at renteydelse for ældre statslån forøges — vil det dog betyde, at en hel del af dem med de små indkomster, der vil få del i skattelettelsen, kommer til at betale mere på andre områder, for det bliver jo i første række dem, der kommer til at svare den større husleje. Når så dertil kommer, hvad man ikke kan se bort fra, at skattelettelsen vil få indvirkning på pristallet, føler jeg mig overbevist om, at de arbejdere, der har en reel indtægt på op mod 15 000 kr. — altså ikke skattepligtig indtægt — ikke får nogen synderlig fordel af det, der her foreslås, hvilket ellers efter vor opfattelse skulle være hensigten med en skattereform.

Vi mener som sagt, at når man skal lave en skattereform, må formålet være at få en omfordeling af skattebyrden, og vi har ikke noget imod, at man søger frem til at sænke selve skatteudskrivningen; vi kan blot ikke godkende, at det sker ved en begrænsning i udgifterne til sociale formål. Hvis man virkelig vil have en lettelse i beskatningen som den, der her er tale om, bliver man nødt til at sætte ind på andre felter. Man taler om, at der kan spares 250 mill. kr., men det har undret mig noget, at forslagsstillerne ikke har nævnt militærudgifterne i denne forbindelse. Så vidt jeg forstår, er man varm tilhænger af, at militærudgifterne sættes op, men hvis det er tilfældet, kan jeg ikke se, at der er særlig gunstige betingelser for at få skatterne sat ned. Hvis man vil have skatterne ned, bliver man dog nødt til også at være opmærksom på de militære udgifter, for her har vi efter vor opfattelse det område, hvor man bedst kan skære. Da tjenestetiden blev forlænget fra 12 til 18 måneder, betød det en merudgift på 250 mill. kr. Jeg er ikke sikker på, at man får så let ved at spare det samme beløb, når man går tilbage, al den stund man har påført militæret en række udgifter, som man ikke uden videre kan komme bort fra. Men det viser dog, hvor de 250 mill. kr. kunne hentes, uden at man behøvede at skære i de sociale udgifter. Det indicerer sådan set også, at hvis man gik den vej, kunne man tage det ud af skatteloven, som blev indført i sin tid som kompensation for ophævelsen af værneskatten. Det vil måske nok give en større skattelettelse for de store indkom-